674/03

Den 16. juni 2003 blev i sag nr. 57.243:

xxxxxxx xxxxxxx
xxxxxxxxxx xx xxx xxx
xxxx xxxxxxxxx x

mod

Lærerstandens Brand-
forsikring G/S
Farvergade 17
1463 København K

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Lærerstandens Brandforsikring G/S, klager ved sin advokat over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning for et anmeldt ulykkestilfælde.

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning under henvisning til, at kravet efter forsikringsaftalelovens § 29 er forældet.

I klageskrivelse af 22/11 2001 hedder det bl.a.:

> "Den 28.08.1994 var L.D. [klageren] udsat for et færdselsuheld. Umiddelbare følger var alene skader på bil og en forbigående piskesmældslæsion, idet hun efter endt kiropraktorbehandling blev vurderet som værende uden varige følger, jfr. slutattest af 17.11.1994. I begyndelsen af år 2000 konstaterer hun sammen med egen læge og specialister, at hun har en række symptomer på, at hun i forbindelse med færdselsuheldet har pådraget sig en piskesmældslæsion, som igennem årene har givet hende forskellige ubehageligheder, og senest har resulteret i, at hun er blevet uarbejdsdygtig og blev afskediget fra sit arbejde ved Københavns Kommune som overlærer."

Sagen er af motoransvarsforsikringsselskabet (Allianz Nordeuropa) blevet indbragt for Arbejdsskadestyrelsen med henblik på en vurdering af stationærtidspunkt, mén og erhvervsevnetab.

Af Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 13/12 2002 fremgår det bl.a.:

"Vi vurderer méngraden til 20 procent, jf. erstatningsansvarslovens § 4, og erhvervsevnetabet til 50 procent, jf. erstatningsansvarslovens § 5. Endvidere vurderer vi stationærtidspunktet til 28. november 1994.

…

Stationærtidspunktet:

Vi har fastsat stationærtidspunktet skønsmæssigt til 6 måneder efter skaden svarende til den 28. november 1994.

Stationærtidspunktet er skønsmæssigt fastsat, idet der ikke er angivet behandlingsforløb eller andre konkrete forhold som kan begrunde en anden fastsættelse.

Stationærtidspunktet er det tidspunkt, hvor der efter relevant behandling i nogenlunde fortsættelse af ulykkestilfældet ikke kan forventes yderligere bedring.

For langvarige behandlingsforløb, der ofte strækker sig over flere år, indtræder stationærtidspunktet, når det primære behandlingsforløb er afsluttet."

Selskabet har ved skrivelse af 11/3 2003 til nævnet bl.a. anført:

"Arbejdsskadestyrelsen har fastsat stationærtidspunktet til den 28.11.94. Samtidig skriver styrelsen, at tidspunktet skønsmæssigt er fastsat til 6 måneder efter skaden. Det giver stationærtidspunktet 28.02.95.

Uanset om vi lægger den 28.11.94 eller 28.02.95 til grund for vores afgørelse, er det vores opfattelse at vores medlems krav om erstatning er forældet.

Kravet om godtgørelse fra ulykkesforsikringen har været forfaldent medio december 1994, jf. Forsikringsaftalelovens § 24, alternativt medio marts 1995.

Det er vores opfattelse, at vores medlem på forfaldstidspunktet [har] været bekendt med de gener, hun nu kræver erstatning for. Det er endvidere vores opfattelse, at hun har haft kundskab om, at tilstanden var stationær.

I medfør af § 29 i Forsikringsaftaleloven er kravet forældet to år efter udgangen af 1994, dvs. pr. 01.01.97, alternativt to år efter udgangen af 1995, dvs. pr. 01.01.98, og i alt fald fem år efter kravets forfaldstid, dvs. medio december 1999, alternativt medio marts 2000.

Uheldet bliver først anmeldt til ulykkesforsikringen den 17.09.01.

På baggrund af nævnets henvendelse har vi gennemgået sagen på ny. Vi fastholder imidlertid vores afgørelse om at kravet er forældet og kan derfor fortsat ikke tilbyde erstatning."

I skrivelse af 26/3 2003 til nævnet har klagerens advokat anført følgende:

"Som det fremgår af min klage til Ankenævnet for Forsikring, er jeg ikke enig i den opfattelse der fremføres af Lærerstandens Brandforsikring G/S. Det er først i 2000, at min klient bliver opmærksom på uventede konsekvenser af færdselsuheldet. Det er således først efter august 2000, at min klient får sikkerhed for at der er nogle følger og konsekvenser af færdselsuheldet fra 1994.

Jeg henviser navnlig til mit brev af 14. september 2001 hvor jeg anmelder skaden overfor Lærerstandens Brandforsikring. På denne baggrund er det min opfattelse, at erstatningskravet er forældet. Det fremgår af den slutattest der i sin tid blev udarbejdet til Allianz Nordeuropa, at færdselsuheldet og ulykkestilfældet ikke efterlod varige følger. På den baggrund er det min opfattelse, at den 2-årige forældelse tidligst løber fra januar 2000, og derfor er anmeldelsen rettidig og kravet ikke forældet."

Nævnet udtaler:

Arbejdsskadestyrelsen har skønsmæssigt anset skaden efter ulykken i 1994 for stationær senest fra 28/2 1995, og der er ikke i øvrigt fremlagt oplysninger, der giver grundlag for at anfægte denne vurdering. Kravet er derfor senest forfaldet den 28/2 1995. Den 5-årige forældelsesfrist løber fra dette tidspunkt uafhængig af klagerens viden om kravet, jf. forsikringsaftaleleovens § 29. Kravet er derfor forældet senest den 28/2 2000, og da skaden først er anmeldt til selskabet 17/9 2001, må nævnet give selskabet medhold i, at et eventuelt krav mod selskabet er forældet.

Derfor

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Marianne Højgaard Pedersen